

Zagreb, 11.05.2026.

TRGOVAČKI SUD SPLIT
21000 SPLIT

Na broj: St-630/18

RAZLUČNI VJEROVNIK:

INES LJUBIČIĆ iz Zagreba, Pantovčak 97, OIB: 85595070515

DUŽNIK:

Stečajna masa iza KUMULUS d.o.o., OIB: 50095347513, zastupan po stečajnom upravitelju Marija Vujčić Turkulin

Ž A L B A

razlučnog vjerovnika

Razlučni vjerovnik u otvorenom zakonskom roku nadopunjuje žalbu od 4.5.26., sve na način kako slijedi.

Razlučni vjerovnik je između ostalog u žalbi naveo da je naslovni sud pod točkom II. rješenja, nezakonito i suprotno čl. 118. st. 3 OZ-a odgodio namirenje razlučnog vjerovnika do završetka dva parnična postupka (P-5/19 pred naslovnim sudom i P-341/20 pred OGSZG), iako isti članak navodi da se može odgoditi namirenje samo jednom parnicom i to onom radi utvrđivanja osnovanosti osporavanja, a što bi bila samo P-5/19 pred naslovnim sudom, dok parnica P-341/20 pred OGSZG radi utvrđivanja ništetnosti cesijskih ugovora koji su prethodili ugovorima o pozajmici i zajmu, a temeljem kojih je utvrđeno da je tražbina istinita i stvarna i potvrđena pravomoćnim sudskim odlukama, ne može biti razlog za dokazivanje vjerojatnosti postojanja razloga za osporavanje po čl. 118. st. 3 OZ-a.

Slijedom navedenog, razlučni vjerovnik koji je već predložio uvid u spis naslovnog suda P-5/19 dostavlja opreza radi i tužbu Šarka iz tog predmeta radi utvrđivanja osnovanosti osporavanja u kojoj Šarko navodi da svoju osnovu za osporavanje tražbine razlučnog vjerovnika temelji na parnici naslovnog suda P-135/19 (prethodni broj P-509/14) radi utvrđenja ništetnosti ugovora o pozajmici i zajmu na kojima se temelji tražbina razlučnog vjerovnika. U toj tužbi Šarko lažno tvrdi da pozajmice i zajmovi temeljem tih ugovora nikad nisu bili plaćeni na račun društva Kumulus, te da su isti ugovori ništetni.

Razlučni vjerovnik je uz žalbu već dostavio presudu naslovnog suda P-135/19 u kojoj je vještačenjem utvrđeno da je Šarko navodio lažne tvrdnje u svojoj tužbi i da su svi zajmovi i

pozajmice uplaćeni na račun društva Kumulus, te da isti ugovori nisu ništetni, odnosno Šarko je odbijen u cijelosti s svojim neosnovanim tuženim zahtjevom.

DOKAZ: Tužba Šarka P-5/19 i uvid u isti spis

Slijedom navedenog je jasno da je presuda P-135/19 dokazala da je tužbeni zahtjev Šarka P-5/19 koji se temelji na činjenicama iz postupka P-135/19 promašen i lažan, odnosno da je to još jedan u nizu dokaza koji potvrđuju da Šarko nije ispunio uvjet iz čl. 118 st. 3. OZ-a i dokazao vjerojatnost postojanja razloga za osporavanje. Naslovni sud u svojem pobijanom rješenju uopće ne navodi gore navedene činjenice na koje je ukazivao razlučni vjerovnik tijekom postupka, već postupa arbitrirano i pretjerano pravno formalistički oko dokazivanja uvjeta iz 118 st. 3. OZ-a i prihvaća činjenicu da samo postojanje spora P-5/19, se ima odgoditi namirenje, bez ulaženja u smisao i sadržaj presude P-135/19, odnosno tužbe Šarka u predmetu P-5/19.

Pravni paradoks pobijanog rješenja se svodi i u činjenici da je naslovni sud u svoja prethodna tri rješenja o namirenju utvrdio da Šarko nije ispunio uvjet iz čl. 118 st. 3. OZ-a, gdje je u svojim obrazloženjima potvrdio sve ovo što razlučni vjerovnik navodi u svojoj žalbi, čime se postavlja pitanje zašto je sud odstupio od svoje prakse i nakon tri rješenja zauzeo potpuno oprečni stav, koji je i više nego pristran u korist Šarka.

Pretjerani pravni formalizam i arbitriranost, je sud pored gore navedenog, primijenio i u činjenici da sud objektivno i zakonski ne analizira smisao i sadržaj obijesne i neosnovane tužbe Šarka P-341/20 u odnosu na tražbinu, već pristrano i neistinito tvrdi u točki 30. obrazloženja da se u postupcima P-5/19 i P-341/20 radi o istovjetnoj tražbini, a što nije istina niti u osnovi i niti u visini i koja je irelevantna za osporavanje predmetne tražbine jer hipotetska pozitivna presuda u korist Šarka ne može promijeniti res iudicata tražbinu već može biti temelj za građanske postupke naknade štete između cesijskih stranaka, a to kako se god okrene nije Šarko, sve kako je razlučni vjerovnik već dokazao i objasnio u žalbi.

Povreda Legitimnih očekivanja razlučnog vjerovnika, nezakonitom odlukom suda, kao osnova za naknadu štete prema RH:

Analizirajući odluke i pravni stav naslovnog suda iz pobijanog rješenja, koje je za 360* preokrenulo stav naslovnog suda iz tri prethodna rješenja, jasno je da je sud donio odluku koja je protivna načelu vladavine prava i narušava legitimna očekivanja razlučnog vjerovnika koji se pouzdao u relevantne zakonske odredbe i ustavno pravnu hijerarhiju odluka ESLJP i Ustavnog suda, koje naslovni sud kao i VTS mora poštivati, jer u suprotnom bi se radilo o arbitriranom i pristranom odlučivanju.

Legitimna očekivanja razlučnog vjerovnika kao zaštićeni institut konvencijskog i ustavnog prava su povrijeđena odlukama i obrazloženjem iz pobijanog rješenja, obzirom je takvim nezakonitim i arbitriranim sudskim aktom došlo do zadiranja u njegovo pravo vlasništva - predmetnu tražbinu i troškove ovršnog postupka, a u smislu odredbe čl. 48 st. 1. Ustava i čl. 1. Protokola br. 1 uz Konvenciju.

Razlučni vjerovnik je u ovom postupku postupao u dobroj vjeri i imao povjerenje u pravne činjenice koje se temelje na pozitivnom zakonu i praksi naslovnog suda iz prethodnih rješenja, da mu se ne može osporiti res iudicata odluka koja je upisana u javne knjige jer se nikad nije odrekao prava na odvojeno namirenje i jer mu kao lex specialis takvo pravo daju čl. 149 i 248 SZ u odnosu na odredbe OZ-a koje su lex generalis, odnosno da podnošenje tužbe za osporavanje ne može biti razlog za odgodu namirenja i dokazivanje vjerojatnosti osporavanja osporavatelja, jer se osporava pravomoćna sudska odluka koju štiti konvencijske i ustavne odluke ESLJP Jelčić Stepinac v Hrvatska od 26.9.2023., Solomon v Hrvatska, Ustavnog suda: U-III-424/20, kao i VSRH: Revd 3004/23 i Revd 1622/24.

Šteta koju sud protupravnim pobijanim rješenjem nanosi razlučnom vjerovniku će biti vidljiva u budućnosti kao osnova za naknadu štete prema Republici Hrvatskoj, a odnosi se na recesijski efekt kao i efekt ne oplođivanja kapitala od 4.146.119,20 EUR-a radi nezakonitog i neosnovanog višegodišnjeg zadržavanje tražbine na računu suda, čime je miješanje u pravo vlasništva razlučnog vjerovnika od strane suda bilo neopravdano i bez legitimnog cilja i ostvarenja općeg ili javnog interesa, odnosno ne utemeljeno na vladavini prava, pa je u predmetnom postupku samo razlučnom vjerovniku od svih drugih vjerovnika nametnut prekomjeran nerazmjeran pojedinačni financijski i procesni teret.

Isto tako je napravljeno i nezakonitom odlukom naslovnog suda da mu se ne odrede u cijelosti troškovi ovršnog postupka i to retroaktivnom primjenom čl. 95 SZ pozivajući se na praksu VSRH Rev 760/21 iz 2022 g. koja je analogno retroaktivno promijenila smisao navedene odredbe na 2018 g., kada je razlučni vjerovnik postupao u dobroj vjeri primjenjujući pozitivnu praksu sudova i pozitivne zakonske odredbe gdje su se ovršni troškovi smatrali troškovima unovčenja po čl. 254 SZ, te su se prijavljivali tijekom stečajnog postupka, a ne u prijavi tražbina.

Vrhunac nezakonitog postupanja suda u povredi legitimnih očekivanja sud ostvaruje u odbijanju osnovanog prijedloga razlučnog vjerovnika za određivanjem jamčevine osporavatelju sukladno čl. 118 st. 8 OZ-a s protupravnim razlogom za odbijanje prijedloga. Sud odbijanje ne obrazlaže s objektivnim pravnim činjenicama već s pristranim izmišljenim razlogom koji ne postoji u zakonu, a što predstavlja jasno definiranu osnovu za naknadu štete razlučnom vjerovniku radi nezakonitog postupanja naslovnog suda.

Gore navedena povreda legitimnih očekivanja ima pravnu osnovu u odluci ESLJP Solomon v RH u kojoj ESLJP smatra da se aktom suda kojima se oduzima pravni učinak pravomoćnoj odluci suda (res iudicati), krši načelo pravne sigurnosti i nezakonito povrjeđuje pravo vlasništva utemeljeno na res iudicati čime dolazi do povrede čl. 1. Protokola br. 1. uz Konvenciju.

DOKAZ: odluka ESLJP Solomon v RH

„Način na koji su domaći sudovi primijenili mjerodavno domaće pravo nije bio predvidiv za podnositelja zahtjeva koji je razumno očekivao da će se odlučivati o osnovanosti njegovog tužbenog zahtjeva. Takvo stanje koje je u suprotnosti s dobro ustaljenom sudskom praksom najvišeg suda u državi povrijedilo je načelo pravne sigurnosti i dovelo do uskraćivanja pravde, što je umanjilo samu bit pod-nositeljeva prava na pristup sudu.“

DOKAZ: odluka ESLJP Gregurić v RH

„Mijenjanje zakona i sudska praksa različita od zakona dovela do nezakonitog miješanja u vlasništvo.“

DOKAZ: odluka ESLJP Ljeskaj v RH

Razlučni vjerovnik također dostavlja i odluke Trgovačkih sudova, VTS, VSRH, USRH koje potvrđuju sve iznesene navode da je tijekom postupka u dobroj vjeri postupao po pozitivnoj sudskoj praksi i zakonima, čime je pobijano rješenje akt kojim je sud povrijedio konvencijski zaštićena legitimna očekivanja razlučnog vjerovnika, obzirom da nezakonitim odlukama iz rješenja zadire u njegovo pravo vlasništva čime mu pričinjava znatnu štetu, a miješanje u pravo vlasništva nije bilo u skladu s vladavinom prava i zakonitosti, nije imalo legitiman cilj u općem i javnom interesu, te mu je nametnulo prekomjeren nerazmjeren pojedinačni teret.

DOKAZ: odluke Trgovačkog suda, VTS, VSRH, USRH

Slijedom navedenog razlučni vjerovnik ostaje kod svih navoda iz žalbe i ove nadopune žalbe, te predlaže da VTS ukoliko smatra potrebnim, a obzirom da već četvrti put odlučuje u ovom postupku, pozove stranke i njihove zastupnike na sjednicu vijeća sukladno čl. 362 ZPP-a, odnosno da usvoji žalbene razloge i samostalno donese zakonitu odluku.

INES LJUBIČIĆ
zastupana po:

